

РЕШЕНИЕ

№ 887

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 22.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5911** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Т., гражданин на М., срещу Решение № 9226/18.05.2023г. на Зам. - председателя на Държавна агенция за бежанците, с което му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че по отношение на политическите си убеждения той и семейството му се явяват обект на етническа и верска омраза, което не е съобразено от административния орган. Иска да получи възможност за нормален и достоен живот, поради което е принуден да подаде искане за статут на бежанец.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. А..

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез юрисконсулт К. оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Чуждият гражданин А. Т. е подал последваща молба с Рег. № УП 9261 от 07.01.2022г. в РПЦ – С., която е мотивирал с обстоятелството, че от година и половина живее с българска гражданка на семейни начала и желае да му бъде предоставен статут на

бежанец в Република България, след което двамата да сключат граждански брак и да създадат семейство в България. Като доказателства прилага договор за наем; договор за правна помощ, сключен между чужденеца и адвокат на 07.01.2022г. за представителство пред емиграционните служби и МВР, копия на мароканска лична карта и първа страница на марокански задграничен паспорт, валиден до 30.08.2026г.

С решение от 27.01.2022г. на интервюиращ орган на ДАБ, последващата молба с Рег. № УП 9261 от 07.01.2022г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила, но с Решение № 2764/21.04.2022г. по адм. дело № 1525 АССГ обявява решението на интервюиращия орган на ДАБ за нищожно и изпраща преписката на компетентния орган за разглеждане в производство по международна закрила. Проведено е ново ускорено производство и е издадено Решение № УП-ОК14/31.05.2022 г. на интервюиращ орган, с което отново се отхвърля молбата на мароканския гражданин за статут на бежанец и хуманитарен статут. С решение № 6937 от 18.11.2022 г. по адм. дело № 5881 АССГ обявява нищожността на цитираното решение, като издадено в пълно противоречие с дадените задължителни съдебни указания и липса на компетентност. Съдът изпраща преписката, образувана по молба рег. № УП 9261 от 07.01.2022г. на председателя на ДАБ при МС за разглеждането ѝ в производство по реда на чл. 76б, ал. 3 от ЗУБ, в изпълнение на указанията дадени с решение № 2764/21.04.2022. по адм. дело № 1525/2022 г. на АССГ.

Кандидатът за международна закрила посочва, че е напуснал страната си през 2013 г. легално, с паспорт до И., Турция, след което е преминал нелегално в Република България. След като първата му молба за закрила е била отхвърлена с решение от 20.06.2014 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, чужденецът заявява, че е напуснал страната нелегално за Федерална Република Германия през 2014-2015 г., където е подал молба за международна закрила. На 20.07.2017г. бил върнат от Германия, поради съвпадение на пръстовите му отпечатаци, с тези, дадени в България. След обратното му приемане в България е пребивавал нелегално в страната, тъй като не е знаел, че има право да подаде повторна молба за закрила. На въпроса на интервюиращия орган, по каква причина е заявил напълно различни имена в първото си административно производство в България, кандидатът заявява, че е изпитвал страх, тъй като за първи път е бил задържан от полицията.

Чуждият гражданин съобщава, че в М., [населено място] живеят родителите му, един брат и една сестра, а останалите му двама братя живеят в Испания с разрешение за пребиваване. Посочва, че в страната си е учил до 8-и клас и е работил в земеделието. Мотивира поредната си молба за международна закрила с причини от икономически и личен характер. В проведеното на 17.05.2022г. интервю кандидатът посочва, че е напуснал М. в търсене на по-добро бъдеще, тъй като в страната му няма работа. Заявява, че новото обстоятелство от съществено значение за личното му положение е, че възнамерява да се ожени за българска гражданка, с която живее. Представя мароканско удостоверение за семейно положение, видно от което е несемеен, също и други документи, издадени в М. във връзка с установяване на личните му данни – имена, родители, професия на родителите, местоживееене, собствения си акт за раждане.

Молителят декларира, че не е получавал лични заплахи в страната си на произход и не му е оказвано насилие. Изрично посочва, че не е имал проблеми в М. във връзка с етническата или религиозната си принадлежност. Заявява, че не е бил задържан или арестуван, не е членувал в политически партии или организации, и не твърди да е

имал проблеми с официалните власти в страната си на произход.

Направеният в решението на административния орган анализ на заявените обстоятелства сочи, че мотивите за исканата от А. Т. международна закрила не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ, а се касае за причини от личен и икономически характер, поради което и постановеното от зам. - председателя на ДАБ решение е негативно за чужденеца. Установено е, че първоначално е заявил неистински имена пред длъжностните лица на ДАБ-МС, и едва когато това се явява пречка за сключването на граждански брак, мароканският гражданин решава да декларира истинската си самоличност. Чужденецът е бил регистриран в ДАБ при МС с регистрационен лист УП 9261 още на 12.03.2014г. В проведеното интервю с рег. № УП 9261/12.03.2014г. той изрично е заявил, че е изгубил в гората при нелегалното му преминаване на границата между Турция и България личните си документи.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи: Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган, издадено е в изискуемата писмена форма, спазени са административнопроизводствените правила и материалният закон при постановяването му, поради което жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Според ал.3 субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

Правилна е преценката на административния орган, че изхождайки от личното положение на кандидата и това в страната му по произход - Кралство М., която е напуснал легално, преди повече от 10 години и за която е представена актуална Справка вх. № ЦУ -381/19.01.2024г. по делото, се налага извод за неоснователност на

подадената молба за международна закрила. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Заявената от молителя причина за търсене на международна закрила в последващата му молба от 07.01.2022г. е желанието му да сключи брак с българска гражданка и да остане да живее в България, тъй като в М. няма бъдеще. В съдебното заседание, проведено на 22.01.2024г. жалбоподателят е представил удостоверение за раждане на А. А. Т., в което удостоверение като баща е записан А. Т., а майка на детето, родено на 10.11.2023г. по време на висящност на делото е българската гражданка Н. Г. Г.. Същата е разпитана в съдебно заседание, като потвърждава отношенията си с А. Т.. Живеят заедно от м. септември 2020г., през Ковид пандемията той ѝ е помагал да се грижи за двете си деца от предишен брак, тъй като е останала без работа. Братът на Н. Г. също е изслушан от съда и потвърждава, че сестра му и мароканския гражданин живеят като семейство от 3,5 – 4 години и се разбират добре, в обща къща под наем. Тези обстоятелства обаче, както и фактът, че имат общо дете, което е български гражданин не са относими към правото на международна закрила по ЗУБ. Статут на бежанец се предоставя при наличие на някоя от конкретно изброените хипотези на основателни опасения от преследване, изброени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. В конкретния случай няма нито твърдения на молителя, нито доказателства, че е изпълнена някоя от тези хипотези. Чужденецът заявява, че в М. не е получавал лични заплахи и не му е оказвано насилие. Той не е имал проблеми с официалните власти в М. при легалното му напускане на страната през 2013г. Не е имал лични проблеми заради етническата или религиозната си принадлежност, дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не са установени. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

Липсват предпоставки и за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността му, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт молителят не прави. Не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Поради изложеното, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли, като за мароканският гражданин, който разполага с валиден национален паспорт и очевидно желае да се грижи за детето си – български гражданин и неговата майка, остава единствено възможността да опита да легализира престоя си в Република България по реда на Закона за чужденците в Република България.

Водим от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 11 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т., гражданин на М., срещу Решение № 9226/18.05.2023г. на Зам. - председателя на Държавна агенция за бежанците, с което му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред
Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: